

økonomisk afhængige Børn, herunder Pleje- og Adoptivbørn“. Det var en meget god Lovbestemmelse den Gang, Lovforslaget blev forelagt; men der er ganske vist en lille Mærkelighed ved den, noget, der tyder paa en Mangel paa Samarbejde mellem de forskellige højtærede Ministre, idet man nemlig ikke har taget Hensyn til dette Forslag om Formueforholdet mellem Ægtefæller, da man forelagde Forslaget om Indkomstkatten i denne Samling. Thi efter § 20 i Lov om Formueforholdet mellem Ægtefæller „raader hver af Ægtefællerne over sit Særeje, for saa vidt ikke Bestyrelsen deraf ved Ægtepagt eller ved anden gyldig særlig Bestemmelse, f. Eks. af Arvelader eller Giver, er henlagt til Overformynderiet eller andre“. Det vil altsaa i Fremtiden blive Reglen, at Hustruen bliver raadig over Særejet, medens det vel er Forudsætningen efter Indkomstkatteloven, at Manden fremdeles bliver raadig over Særejet. Jeg ved ikke ret, hvorledes jeg skal stille mig til denne Sag. Jeg erkender gerne, at det vil blive meget vanskeligt at faa Bestemmelser om dette Forhold ind paa denne Lov. Men da jeg har troet, at Forhandlingen om dette Lovforslag, saaledes som ogsaa sket er, vil blive ført i et mere sagligt Spor end Forhandlingen om Indkomstkatteloven, som der i højere Grad er gaaet Politik i, har jeg ikke villet undlade at bringe denne Sag frem. Der gøres vistnok, saa længe denne Lovgivning bestaar, Københavns Kommune en ikke uvæsentlig Uret ved at aabne en Adgang til Misbrug, der ikke ville udeblive. Hvorvidt man vil afgøre Spørgsmaalet ved en særlig Lov, eller om det mulig kan indsættes i denne Lov, skal jeg ganske henstille. Jeg henstiller Sagen til Overvejelse baade med Hensyn til de kommunale Forhold og med Hensyn til Indkomstskatlovens Forhold til denne Lov om Formueforholdet mellem Ægtefæller.

N. J. Larsen: Den Anerkendelse, som fra flere Sider og i saa rigt Maal saavel i dette som i det andet Ting er ydet det vigtige Lovforslag, vi her have liggende for os, kan jeg fuldt ud slutte mig til. Forslaget er affattet med en saadan Indsigt, Omhu og Skønsomhed, at jeg vil kunne stemme for det ganske, som det er. Jeg er saaledes her fuldstændig enig med det ærede Medlem for Københavns Amts 6te Valgkreds (Alberti), og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen). Det sidste ærede Medlem saa paa Sagen fra et andet Udgangspunkt end jeg. Han mente, at det Maal, der burde stræbes

efter, var det rene Særeje, medens jeg har den Opfattelse, at fuldstændigt Særeje vilde være i Hustruens Disfavør i de allerfleste Tilfælde. Den Ordning, som Forslaget her byder, er paa de allervæsentligste Punkter til Hustruens Fordel. Jeg ser ikke rettere end, at den Dag, da dette Forslag emanerer som Lov, vil blive en af de allerstørste Mærkedage for danske Hustruer. De ville ved denne Lov opnaa en Myndighed og Raadighed, som, saa vidt mig bekendt, har været nægtet dem, laa længe Danmark har bestaaet. En større og mere betydningsfuld Reform end denne kunne vi altsaa ikke let nævne. Jeg frygter imidlertid for, at det, hvis man fra anden Side fastholder sine Ønsker om Ændringer i et større Omfang, ikke vil lykkes at faa Forslaget ført igennem i denne Samling, hvoraf vi nu antagelig kun have en ringe Del tilbage. Selvfølgelig maa der paa dette for Lovgivningen saa overordentlig vanskelige Omraade altid findes mange Ting, hvorom Meningerne ere delte; ogsaa jeg kunde nævne flere Punkter, som jeg kunde ønske anderledes; men jeg nærer ingen Tvivl om, at hvis man fra de forskellige Sider vil forsøge at faa Forslaget omkalfatret, saa vil — saa langt henne i Samlingen, som vi ere — Resultatet uundgaaelig blive, at vi intet faa gennemført i denne Samling, og det vilde jeg meget beklage. Den sidste ærede Taler, der erklærede at kunne stemme for Forslaget, som det foreligger, syntes dog ikke at ville følge sin egen Anvisning konsekvent, idet han ytrede Ønske om en Ændring paa et enkelt Punkt, nemlig hvad Forslagets Forhold til den kommunale Beskatning angaar. Jeg vil imidlertid haabe, at det ærede Medlem ved nærmere Overvejelse maa erkende, at den Fare, han mener at maatte advare imod, vil kunne fjernes enten ved en særlig Lov eller paa anden Maade, saa at man ikke for den Sags Skyld behøver at opholde det foreliggende Forslag. Jeg nærer som sagt ingen Tvivl om, at hvis denne Sag skal sendes i Udvalg og der gøres til Genstand for en detailleret Overvejelse, vil Resultatet blive, at vi intet faa ud af den i denne Samling, og jeg har saa meget mere Grund til at frygte for, at det vil blive Udfaldet af en Udvalgsbehandling, som jeg maa antage, at det Udvalg, Sagen vil blive sendt til, naar den skal undergives en saadan Behandling, er et Udvalg, som vel raader over megen Sagkundskab, som bestaar af ganske udmærkede Mænd, men over hvis Port der dog med nogen Føje kunde anbringes den gamle bekendte